

عنوان مقاله:

اثر ایندومتاسین بر کیندلینگ ناشی از پنتیلین تترازول در موش صحرایی نر

محل انتشار:

دوماهنامه فیض، دوره 18، شماره 4 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

فایزه دقیق - دانشجوی کارشناسی ارشد فیزیولوژی، مرکز تحقیقات فیزیولوژی، دانشگاه علوم پزشکی کاشان - دانشجوی کارشناسی ارشد فیزیولوژی، کمیته تحقیقات دانشجویی، دانشگاه علوم پزشکی کاشان

مهدی نورالدینی - دانشیار، مرکز تحقیقات فیزیولوژی، دانشگاه علوم پزشکی کاشان

مهدی تخت فیروزه - دانشجوی کارشناسی بهداشت محیط، کمیته تحقیقات دانشجویی، دانشگاه علوم پزشکی کاشان

اژدر حیدری - استادیار، مرکز تحقیقات فیزیولوژی، دانشگاه علوم پزشکی کاشان

خلاصه مقاله:

سابقه و هدف: سیکلو اکسیژناز آنزیم محدودکننده سرعت تولید پروستاگلاندین ها است و به دو ایزوفرم سیکلو اکسیژناز-1 و سیکلواکسیژناز-2 وجود دارد. مطالعات قبلی نشان دادهاند سیکلو اکسیژناز نقش مهمی در پیشرفت صرع دارد. با اینحال دخالت سیکلواکسیژناز-1 در بیماریزایی صرع کاملاً شناخته شده نیست. مطالعه حاضر با هدف بررسی اثر ایندومتاسین (مهارکننده غیر اختصاصی سیکلو اکسیژناز) بر کیندلینگ ناشی از پنتیلین تترازول در موشهای صحرایی طراحی گردید. مواد و روشها: کیندلینگ که یک مدل مزمن صرع است با تزریق داخل صفاقی پنتیلین تترازول (37/5 میلی گرم بر کیلوگرم) هر 48 ساعت یکبار در تمامی گروه ها به تعداد 13 بار ایجاد شد. در گروه های پیش درمان، تزریق داخل صفاقی ایندومتاسین (2/5، 5 و 10 میلی گرم بر کیلوگرم) بیست دقیقه قبل از هر جلسه تزریق پنتیلین تترازول انجام گرفت. در گروه شاهد تویین 20 به عنوان حلال استفاده شد. نتایج: تزریق مکرر پنتیلین تترازول پس از 13 جلسه سبب القاء کیندلینگ در حیوانات گروه کنترل شد. پیش درمان با ایندومتاسین (2/5، 5 و 10 میلی گرم بر کیلوگرم) نمرات کیندلینگ ناشی از پنتیلین تترازول را به صورت معنی داری کاهش داد. نتیجه گیری: ایندومتاسین به طور نسبی میانگین نمرات کیندلینگ را در موشهای صحرایی کاهش داد که بیانگر دخالت آنزیم سیکلواکسیژناز در ایجاد تشنج است. به نظر می رسد مهارکننده های سیکلواکسیژناز می توانند یک انتخاب مناسب جهت درمان صرع باشند.

کلمات کلیدی:

کیندلینگ، سیکلو اکسیژناز، ایندومتاسین، پنتیلین تترازول

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/947610>

